

SZABÓ GITTA

A hetedik

A téglalap alakú táblán a hét, víg kedélyű játékos felsorakoztatta bábuit. Száz darab, megszámozott mező volt rajta. Ezeken kell majd mindenkinek végighaladnia. A játék lényegét az adja, akkor van vége, ha valamelyikük a tábla végén lévő, egyetlen piros mezőre lép. De bizony sok megpróbáltatáson kell keresztülvergődniük addig, amíg a célhoz érnek, és végre megpihenhetnek, és maguk mögött tudhatják a bús, rosszkedvű pillanatokat.

Alig kezdtek el a játékot, amikor váratlan dolgok történtek. Nem tudni, honnét, de valami furcsa, lilás köd lepte el őket. Mire a köd felszállt, a játékosok ott álltak bábjaik helyén, a hatalmasra nőtt játékmezőn. Lábaik előtt pedig a 'start' feliratú négyzet fluoreszkált. Kikerekedett szemekkel néztek egymásra, de nem értek rá csodálkozni, mert a dobókocka gurulni kezdett. A játékosok feszülten figyeltek. Mikor megállt, a hármas számot mutatta.

Az első játékos hármat lépett. Végre megszületett! Egy óriási pólyába bugyolálva, torkaszakadtából bömbölt, és el kellett viselnie, hogy a pelenkája nyirkos, csíp és kellemetlen. A dobókocka ismét gurulni kezdett.

A második játékosnak egyet kellett csak lépnie. Kisgyermekként, beírták az iskolába, vézna vállán hatalmas iskolatáskát cipelt, kezeiben a különórákhoz tartozó kellékeket hurcolásztá zsákokban. A jövő-menő, állandóan rohanó felnőttek ide-oda lökdösték. Mire sikerült egy helyben megállnia, a kocka megint gurult. És megint és ismét csak gurult. Volt vihar, amiben bőrig áztak. Tanultak úszni, elestek a jégen, eltörtött kezük, lábuk. Csalódtak szerelmükben, szüleik nem értették, miről is beszélnek. Hol beleléptek a büntető mezőbe, hol meg kikerültek belőle.

A hetedik játékos következett. Ő idáig még egyszer sem lépett. De a kocka megint gurult, egyenesen a lábai elé.

A legnagyobb számot gurította neki valami hatalmas erő, mert hiszen egyikük sem nyúlt a kockához. Nem tudta, örüljön-e, de mindenesetre ezért a hatosért egy jutalomdobás járt. A két gurítás együttesen hét lépést ért. Micsoda véletlen! A hetedik játékos – hetet dobott. Hátha szerencséje lesz. A mező, amibe lépett, egy munkahely volt. Már örült, hogy megúsza a bajokat, nem változott bébivé, kamasszá, nem kellett ismét pattanásokkal küzdenie. De elbízta magát. A felnőttég is okozhat nehézségeket. Ő sem járt jobban a többenél. Kezébe nyomták a felmondó levelet.

A mező, amin álldogált, két irányba ágazott. Az Ő útja balra tartott, nem haladhatott az egyenes pályán. Munka nélkül mit is kereshetne ott? Elindult szerencsét próbálni. Eljutott oda, ahol a hozzá hasonlók keresik a biztos jövőjüket. Beállt a sorba. Mire a pulthoz került, számára már csak egy tábla maradt. Ezen a táblán egy iskola neve volt olvasható.

A kerülő úton – új szakmával a zsebében, telve önbizalommal – mire végigért, és ismét egyenesbe jött, addigra a többiek felnőttek, elmúlt a pattanás, nem cipeltek iskolatáskát. Autóval jártak, kisportoltak voltak. Elegáns ruha, jól nevelt gyerekek, mutatós társ karolt beléjük. És nevettek!

A hetes szám nem hozott szerencsét a játékosnak, csak apróbb örömöket. Minden napért külön küzdött, mire megint talált munkát. Volt fizetése, már kihúzott egyenes háttal járhatott az emberek között. Ám a könyörtelen kockát valaki megint elgurította. Egy hatalmas, irigy kéz kimozdította állásából, és megint az elágazáshoz jutott. Nagyon elkeseredett, hogy újra kell kezdjen mindent. A többiek miért haladnak egyenesen előre? Volt már olyan játékos is, aki a nyugdíjas éveit töltötte. Mégis, hogyan jutottak eddig?...

Végtelenül rosszkedvében egy végső dobásra szánta el magát. A kockát, ami előtte hevert, nagy erővel meglökte. Gurult is jó sokáig. Amíg a kocka gurult, addig megnézte, milyen mezők vannak előtte. Volt ott bank, lottónyeremény, díjak és nem túl messze a piros mező. Hatalmas betűkkel volt ráírva, hogy: VASÁRNAP! Végre megpihenhetne! A kocka egyszer

csak megállt. A hetedik játékos elindult. Csak lépegetett és lépegetett.

Maga mögött hagyta a bankot, a lottó főnyereményt, a díjakat. Beérte a többi játékost is. Mind ott tolongott a piros mezőnél. A rég elvesztett reményt megtalálta, és reménykedett, hátha megelőzheti a többieket. De a kockát gurítgató kéz ügyesen játszott tovább. Soha nem gurított olyan számot, amivel pontosan bejuthattak volna a vágyva vágyott Vasárnapba.

Egyre többjüknek lett elege, és lázadoztak, kiabáltak. Kérdezték, meddig még? Mikor lesz végre nyugalom? Végül csak annyit mondtak, miközben leroskadtak a földre:

– Ki akarunk szállni!

Egy dörgedelmes hang így szólt:

– Innét nem lehet kiszállni! Ez az ÉLET nevű társasjáték! Aki kiszáll, az meghal! Eredjete vissza szépen a starthoz, és indulhat ismét a játék! Nekem cudar jó kedvem van mindig tőle!

– nevetett gúnyosan. A nevetésre merengéséből magához tért a hetedik játékos. Körbefuttatta tekintetét a többiekben.

– Miért nem dobsz végre? – kérdezte az utána következő. – Szeretnék megint dobni!

Vihar kerekedik

Gyúlik az égi fekete sereg,
Sűrűsödik már a veszedelem!
Viharparipák patáinak hangja,
Mint csikós ostora, nagyot csattan!
Nyomában cikázó szikrák kelnek,
Felszakítva a vastag fellegeket.
Fájdalmukban zuhogó esőt sírnak,
S felveszik orkán kabátjukat.